

Publicerad 2018-07-17 13:19 av Mia Bergenheim

(*repris*)

Dansar, obekvämt

Att självklart höra till, klampa in, ropa hej, slänga sig på soffan eller om halsen på första bästa hemmahörande är ju som upptakten till en underbar film.

Så vill jag ha det, på riktigt, alltså.

Mötas av de där ögonglittrande leendena, kramas av de där trygga armarna.

Jag vill älskas också, och naturligtvis älska själv. Dansa kind mot kind, kyssas mun mot mun, mötas hud mot hud. Höra hemma i kärleken, i sammanhanget.

I verkligheten är det inte så. I verkligheten är det faktiskt helt och hållet annorlunda.

Mitt jag är inte bekvämt. Det tillhör inte naturligt, faller inte bekvämt ner i soffor eller i danser. Det tillhör liksom inte mig, det är varken lydigt eller önskvärt. Det glittrar inte alls och möter mig inte. Det förälskar sig, fanskapet. Blir så där romantiskt kladdigt, väldigt långt ifrån självklarheten.

Naturligtvis borde jag vara annorlunda. Självklart, jag är ju redan över femtio. Jag ska inte vänta mig, jag ska förstå, inte tro, inte önska. Höra till, nöja mig, få till det. Hemmahörandet, alltså.

Mitt jag fortsätter att vara obekvämt. Det vägrar anpassa sig till ålder och rynkor. Det fortsätter att önska, att fladdra. Det reser iväg, eller flyr. Möter havsdoftande äventyr och kryddstarka romanser.

Längtar efter stillsamma seglatser, finner sig i upprörda stormar.

Önskar sig blommor, bekräftelser. Trygghet, eller stabilitet. Att höra till, bara.

Mitt jag hör inte hemma. Det dansar, obekvämt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mia Bergenheim med Poeter.se id #49063 innehar upphovsrätten